

(Laursen) har givet mig Anledning til at gøre endnu en Bemærkning om det, der var Baggrunden for det 4de tingvalgte Medlems Indledningsord i Gaar, nemlig den Kamp, der staar i Øjeblikket. Det ærede Medlem stillede et Spørgsmaal til mig og sagde, at jeg skulde spørge ham, om man fra Arbejdsgivernes Side vedstod de Forhøjelser, der er Tale om. Det er en ganske mærkelig Fremgangsmaade. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har Bemyndigelse til at forhandle paa Arbejdsgivernes Vegne, jeg har ikke Bemyndigelse til at forhandle paa andres Vegne. Det var, som sagt, et mærkeligt Spørgsmaal, det var, som om han vilde spørge mig, om jeg vilde have en Cigar; det er en Invitation til at give en Cigar, men det kan jeg ikke give, jeg kan hverken give det ene eller det andet, jeg kan kun sige min Mening om Forholdet, og det omstøder ganske, hvad det ærede Medlem mente at kunne forsvare. Jeg har gjort gældende, at Kampen staar om en Nedsættelse af Lønnen. Saa kom det ærede Medlem ind paa de ikke helt nye Forplumringsforsøg, der i denne Tid gøres paa at udviske, hvor Ansvarret ligger. Baade for det ærede Medlems Skyld, som erkender det, men ogsaa for Tingets Skyld vil jeg gøre opmærksom paa, at i Fjor vedtog Arbejdsgiverforeningens Generalforsamling ikke mere at rette sig efter Pristallet. Maa jeg spørge: Var det at følge med det, man var forpligtet til? Var det ikke en Nedsættelse, naar man tager det fra Folk, som de har Krav paa? Det var naturligvis det daarlige Eksempel med Konjunkturtillæget fra den tidligere Regering, der smittede. Selv om ogsaa Pristallet gaar op, har man ingen Pligt til at følge med længere, sagde Regeringen. I Oktober i Fjor vedtog Arbejdsgiverforeningen endvidere at opsigte alle Overenskomster, som den Gang kunde opsiges, og de andre skulde opsiges efterhaanden. Maa jeg spørge: Var det for at fremtvinge Fordele for Arbejderne? Nej, det var det ikke, det var naturligvis for at fremtvinge Fordele for Arbejdsgiverne. Naar Arbejderne opsiges Overenskomster, er det for at søge en Forbedring gennemført for deres Vedkommende, og omvendt, naar Arbejdsgiverne siger op. Der blev gjort mange Forsøg af Arbejderne paa at faa Forhandlinger i Gang, men overalt blev der krævet Lønreduktioner — det vil det ærede Medlem sikkert ikke nægte, for saa vidt han da kender Forholdene. Forligsmændene tog fat i Marts og fremsatte Forligsforslag vedrørende Træ-, Skotøjs- og Tekstilindustriene. Disse Forslag blev vedtaget af

Arbejderne og indeholdt de 3 pCt., de skulde have som Følge af Pristallets Stigning, ellers ingen Forbedringer, i hvert Fald ingen væsentlige; men Arbejdsgiverne forkastede dem. Maa jeg spørge: Var det for at hæve Lønningerne? Var det ikke for at nedsætte Lønningerne? Man vilde ikke gaa med til de 3 pCt. efter Pristallet, skønt man havde Pligt dertil efter de bestaaende Overenskomster. Samtidig kom en Henstilling — det var den, det ærede Medlem talte om — fra Forligsmanden, hvorefter der til en Række Arbejdsmandsbrancher skulde gives 3 pCt., altsaa efter den gamle Façon, men Jernindustriens Arbejds mænd skulde ikke have noget. Det var altsaa Nedsættelse fra det tidligere — det ærede Medlem ryster paa Hovedet, kan han faa 3 pCt. trukket fra til at blive Forhøjelse, er det godt gjort. Arbejdsgiverne godkendte denne Henstilling, men da den indeholdt Forringelser, sagde Arbejds mændene, som det drejede sig om, at det kunde de ikke paa staaende Fod tage bestemt Standpunkt til, det maatte Kongressen gøre. Saa erklærede imidlertid Arbejdsgiverne: Vi venter ikke, skønt der blev gjort Forsøg paa at faa dem til at vente; naar det ikke tiltrædes straks, gælder det hele ikke. Det gælder altsaa ikke, heller ikke i dette Øjeblik.

Derfor finder jeg enhver Forhandling mellem det ærede Medlem og mig enten for aabent Tæppe eller i Krogene aldeles uden Betydning. Det er, som hvis vi den Gang, Verdenskrigen udbrød, havde foranstaltet en privat Fredskomiteé, der skulde have søgt at slutte Krigen; det vilde selvfølgelig have været en Foranstaltning, der intet havde paa sig. Det, man nu vilde fra Arbejdsgivernes Side, og hvorfor man nægtede at vente paa Arbejds mændenes Kongres, var naturligvis at fremtvinge Fordele, som man ikke havde naaet ved Forligsmandens Henstilling. Naar man i disse Dage har været Vidne til, at man paa et Aktieselskabs Generalforsamling slaas om, hvorvidt Udbyttet skal være 12 pCt. eller mere, maa jeg indrømme, at man faar en mærkværdig flov Smag i Munden, naar man samtidig fra de samme Folk hører Klager over, at Arbejds lønningerne er for høje. Man kan ikke rigtig forstaa det. Naar 12 pCt. ikke er tilstrækkeligt til Folk, som ikke har rørt en Hammer eller puttet en Nagle i eller skruet en Bolt til eller gjort noget som helst andet end hvert Aar at hæve deres Penge, efter at Udbyttet er fastsat, er de mange Hyl, der lyder fra den Side og har foranlediget den Kamp, der nu føres for Lønnedsættelser, ikke paa deres Plads.